

Het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch

zevende enkelvoudige belastingkamer

3 maart 1993

Nr. 2121/91A

UITSPRAAK

op het beroep van de heer X wonende te Z

tegen de uitspraak

van het hoofd van de eenheid ondernemingen te P van de rijksbelastingdienst (hierna: de Inspecteur) op het bezwaarschrift van belanghebbende betreffende na te melden naheffingsaanslag.

1. Ontstaan en loop van het geding

Aan belanghebbende is over het tijdvak 1 januari 1985 t/m 31 december 1988 een naheffingsaanslag in de loonbelasting aanslagnummer 12345 opgelegd van f 4.271,--, zonder verhoging.

Belanghebbende heeft tegen die naheffingsaanslag, welke is gedagtekend 8 juni 1990, een bezwaarschrift ingediend. Dit bezwaarschrift is op 24 juli 1990 binnengekomen ter Inspectie.

Bij zijn uitspraak op het bezwaarschrift heeft de Inspecteur belanghebbende wegens overschrijding van de bezwaartermijn niet-ontvankelijk verklaard in zijn bezwaar.

Belanghebbende is van evenvermelde uitspraak in beroep gekomen bij het Hof. De Inspecteur heeft het beroep, behoudens wat betreft de ontvankelijkheid van belanghebbende in zijn bezwaar, bij verzoogschrift bestreden.

De mondelinge behandeling van de zaak heeft plaatsgehad in raadkamer ter zitting van het Hof van 19 november 1992, gehouden te Q.

Daar zijn toen verschenen en gehoord de heer A, accountant-administratieconsulent te B, als gemachtigde van belanghebbende, alsmede namens de Inspecteur bijgestaan door de heer C.

2. Vaststaande feiten

Het Hof stelt op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting, als tussen partijen niet in geschil dan wel door een der partijen gesteld en door de wederpartij niet of onvoldoende weersproken, de volgende feiten vast.

2.1. Belanghebbende exploiteert een slagerij in de vorm van een eenmanszaak. Zijn echtgenote is hem daarbij behulpzaam. In de jaren 1985 t/m 1988 hielpen de twee kinderen van belanghebbende geboren op 19 mei 1963 en 8 november 1965 en inwonend bij hun ouders, op gezette tijden mee in de winkel van belanghebbende en zorgden zij voor het verspreiden van reclamefolders.

2.2. Voor het verrichten van de in 2.1 bedoelde werkzaamheden ontvingen belanghebbendes kinderen van belanghebbende netto betalingen. Deze betalingen bedroegen in de jaren 1985 t/m 1988, voor ieder van beide kinderen, in totaal respectievelijk f 1.155,--, f 1.125,--, f 250,-- en f 92,50. Voor beide kinderen tezamen ging het in de onderscheiden jaren derhalve om totaalbedragen van respectievelijk f 2.310,--, f 2.250,--, f 500,-- en f 185,--.

2.3. Belanghebbendes kinderen hebben in verband met het verrichten door hen van de in 2.1 bedoelde werkzaamheden geen werknemersverklaring c.q. loonbelastingverklaring ingevuld met vermelding daarop van hun naam, adres en woonplaats. Belanghebbende heeft verklaringen als evenbedoeld niet aan zijn kinderen uitgereikt.

2.4. De in 2.2 bedoelde netto betalingen werden opgenomen in de financiële administratie van belanghebbende en ten laste van het bedrijfsresultaat gebracht. In die administratie is niets vermeld omtrent de identiteit van de ontvangers van die betalingen. Belanghebbende heeft die betalingen niet opgenomen in de loonadministratie en met betrekking tot die betalingen geen loonbelasting afgedragen.

2.5. In 1988 heeft belanghebbende, met betrekking tot aan anderen dan zijn kinderen in dat jaar gedane betalingen ten bedrage van f 650,--, f 707,-- aan loonbelasting ingehouden en op aangifte afgedragen, een en ander met toepassing van het 40% tarief als bedoeld in artikel 26a van de Wet op de loonbelasting 7964 (tekst 1986 t/m 1989) (hierna: de Wet).

2.6. Naar aanleiding van een op 25 april 1990 bij belanghebbende voor de jaren 1985 t/m 1989 ingesteld boekenonderzoek heeft de Inspecteur over het tijdvak 1 januari 1985 t/m 31 december 1988 de onderhavige naheffingsaanslag opgelegd. Bij die naheffingsaanslag heeft hij ter zake van door belanghebbende in de jaren 1985 t/m 1987 gedane netto-loonbetalingen, waarbij uit belanghebbendes boekhouding niet bleek aan wie die betalingen waren gedaan en met betrekking tot welke betalingen door belanghebbende geen loonbelasting was ingehouden en op aangifte afgedragen, totaalbedragen voor die jaren van respectievelijk f 2.310,--, f 2.250,-- en f 500,-- voor de heffing van loonbelasting in aanmerking genomen. Die bedragen heeft de Inspecteur gebruteerd en in de heffing van de loonbelasting betrokken naar het in 2.5 bedoelde loonbelastingtarief van 40%. Tevens heeft de Inspecteur bij die naheffingsaanslag f 183,-- nageheven over 1988 in verband met een vermeend verschil tussen zijn bruteringsberekening en die van belanghebbende.

3. Het geschil, de standpunten en conclusies van partijen

3.1. Ter zitting hebben partijen het geschil beperkt tot de volgende vragen.

3.1.1. Heeft de Inspecteur met betrekking tot de in 2.2 bedoelde betalingen terecht het tarief van 26a van de Wet toegepast? De Inspecteur beantwoordt deze vraag bevestigend, belanghebbende ontkennend.

Indien vraag 3.1.1 bevestigend moet worden beantwoord:

3.1.2. Is de Inspecteur bij de brutering van de in 2.2 vermelde bedragen er terecht van uitgegaan dat belanghebbendes kinderen verplicht verzekerd waren voor de

sociale verzekeringen? De Inspecteur beantwoordt deze vraag bevestigend, belanghebbende ontkennend.

3.2. Partijen doen hun standpunten steunen op de gronden welke door hen zijn aangevoerd in de van hen afkomstige stukken. Zij hebben daaraan ter zitting geen argumenten toegevoegd. Ter zitting heeft de Inspecteur uitdrukkelijk verklaard dat in deze procedure ervan kan worden uitgegaan dat de 2.2 vermelde bedragen door belanghebbende aan zijn kinderen gedane betalingen betreffen, dit in afwijking van het daaromtrent in zijn verzoekschrift gestelde.

3.3. Voor het geval het Hof vraag 3.1.1 ontkennend beantwoordt, hebben partijen ter zitting eenparig geconcludeerd tot vernietiging van de uitspraak en van de naheffingsaanslag. Voor het geval het Hof vraag 3.1.1 bevestigend beantwoordt concludeert de Inspecteur tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot vermindering van de naheffingsaanslag tot een ten bedrage van f 3.116,-.

4. overwegingen omtrent het geschil

4.1. Vaststaat dat de onderhavige naheffingsaanslag is gedagtekend 8 juni 1990 en dat het bezwaarschrift van belanghebbende tegen die aanslag op 24 juli 1990 ter Inspectie is binnengekomen, derhalve binnen de wettelijke termijn van twee maanden na de dagtekening van het aanslagbiljet. Op grond hiervan is het Hof met partijen van oordeel dat de Inspecteur in zijn uitspraak belanghebbende ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn bezwaar.

4.2. Artikel 26a van de Wet bepaalt, voor zover hier van belang, het volgende: "In afwijking van de artikelen 20 en 26 bedraagt de belasting veertig percent van het loon ingeval de werknemer zijn naam, adres of woonplaats niet aan de inhoudingsplichtige heeft verstrekt (...).".

4.3. Vaststaat dat belanghebbende de in 2.2 vermelde bedragen heeft betaald aan zijn kinderen. Voorts staat vast dat die kinderen in het naheffingstijdvak bij

belanghebbende en zijn echtgenote woonden. Derhalve kan ervan worden uitgegaan dat belanghebbende op de hoogte was van hun naam, adres en woonplaats.

4.4. Blijkens de eerste zin van de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel waarbij artikel 26a van de Wet werd geïntroduceerd (Kamerstukken II 18 851, nr 3, blz. 3), is deze bepaling gericht tegen het verschijnsel van de anonieme werknemer. In het onderhavige geval waren de inhoudingsplichtige naam, adres en woonplaats van de betrokken werknemers bekend en kunnen zij derhalve niet als anoniem worden aangemerkt.

4.5. Op grond van het in 4.3 en 4.4 overwogene is het Hof van oordeel dat in dit geval toepassing van artikel 26a van de Wet achterwege moet blijven.

4.6. Bij zijn in 4.5 gegeven oordeel neemt het Hof in aanmerking dat artikel 26a van de Wet niet een bepaalde vorm voorschrijft waarin de werknemer zijn naam, adres en woonplaats aan de inhoudingsplichtige moet verstrekken.

Weliswaar heeft de wetgever blijkens de bladzijden 4 en 5 van de in 4.4 bedoelde memorie van toelichting in-dit verband gedacht aan de werknemersverklaring - thans loonbelastingverklaring genaamd - maar hij heeft deze gedachte in de wettekst niet tot uitdrukking gebracht, terwijl zulks met een verwijzing naar de verplichtingen op grond van de artikelen 28, aanhef en onderdeel a, en 29 van de Wet op eenvoudige wijze mogelijk was geweest.

Nu evenbedoelde gedachte in artikel 26a van de Wet niet tot uitdrukking is gebracht, moet worden aangenomen dat deze bepaling niet een sanctie behelst op het niet uitreiken door de werkgever en het niet inleveren door de werknemer van een loonbelastingverklaring in gevallen waarin de werkgever naam, adres en woonplaats van de werknemer reeds kent.

4.7. Voor het geval het Hof tot zijn in 4.5 gegeven oordeel zou komen is niet in geschil dat de naheffingsaanslag moet worden vernietigd. Vraag 3.1.2 hoeft derhalve niet te worden behandeld.

5. Beslissing

Het Hof vernietigt de uitspraak van de Inspecteur alsmede de naheffingsaanslag en gelast de Inspecteur aan belanghebbende het door deze gestorte griffierecht ten bedrage van f 75,-- te vergoeden.

Aldus vastgesteld op 3 maart 1993 door P.J. van Amersfoort, lid van voormelde Kamer, in tegenwoordigheid van P.H.A. Calis, waarnemend griffier.

Calis

van Amersfoort

Met ontvangstbevestiging in afschrift aan partijen verzonden op 3 maart 1993.